



**ARENA: 57. FESTIVAL IGRANOG FILMA U PULI - NACIONALNI NATJECATELSKI PROGRAM - "THE SHOW MUST GO ON"**  
**DEBITANTA NEVIJA MARASOVIĆA**

# Što bi bilo kad bi bilo...

Marasovićevom filmu s pravom je pripala čast da otvori 57. Pulu jer je time na velika vrata u Arenu ušla nevjerljivo nadarena mlada hrvatska filmska budućnost, slična onoj od prije desetak godina čiji je moto bio: "Seks, piće i krvoproljeće", a opet drugačija koja bez kompleksa u svoj filmski svijet unosi ono najbolje iz hrvatske zbilje - glazbu, identitet od kojega više ne zaziru niti mu se opiru i, evo, dokazanu nezavisnost da se pravi film može napraviti i bez državnih jasala

Piše Mate ĆURIĆ

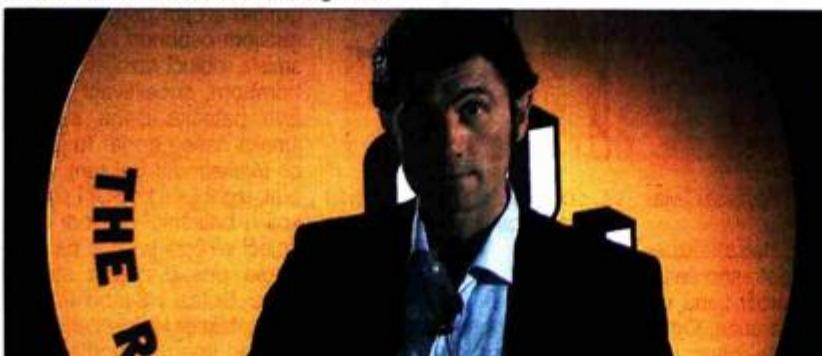
ako smo tjedan dana svakodnevno u društvu filmova i festivala, dojam je kao da tek s jučerašnjim danom sve započinje. Je li tome razlog Arena i vatromet kao simbol svakog filmskog festivalskog početka u Puli, ili su to filmovi domaćih autora s nacionalnim predznakom koji imaju veću pažnju i oko kojih se ipak sve vrti, manje je važno, ali je činjenično tako. I vjerujte nije nimalo beznačajna stvar koji će film otvoriti Festival, koji je na programu recimo ponedjeljkom, a koji će ga zatvoriti, pa kada još u jednoj kriznoj godini na pozornici dolaze čak tri debitanta, e, onda sve to zasljužuje svjetla pozornice.

Njih je upalio hrvatskoj filmskoj javnosti zapravo potpuno nepoznat autor koji se nije do sada pokazivao po festivalima i smotrama, a ime Nevija Marasovića s debitantskim ostvarenjem "The Show Must Go On" od sutra će se često spominjati i uspoređivati s riječima koji su od pre uletjeli u Arenu, a publika mu je okrenula palac gore. Naime, ovaj mladac je s naizgled banalnom TV-razbijalicom kao što je Big Brother snimio film o jednoj novoj hrvatskoj generaciji koja je jednim dijelom produkt medija, a drugim sama stvara medij i oblikuje ga po vlastitom izboru i potrebi.

Ovdje se Marasović opredjelio više za onu stranu iza kamere koja promatra, nego za stanare Big Brother kuće izolirane određeno vrijeme od stvarnosti koja nije nimalo ružičasta. Ima u njegovom filmskom postupku i zanatu rupa i lutanja, ali mu se mora priznati, kao i cijeloj mlađoj ekipi, da im ništa oko filma nije strano i da su naprosto srasli s kamerom i tehnologijom. Igrom direktnog prijenosa (dogadanja) i ponavljanjem ili repriziranjem (sjećanjem) redatelj uklanja SF podlogu i iz perspektive dječaka čiji su rastavljeni roditelji iz kamera različitih emisija asocira na jedno već doživljeno ratno



Scena iz filma "The Show Must go On"



Sven Medvešek kao Filip Dogan u filmu "The Show Must Go On" Nevija Marasovića



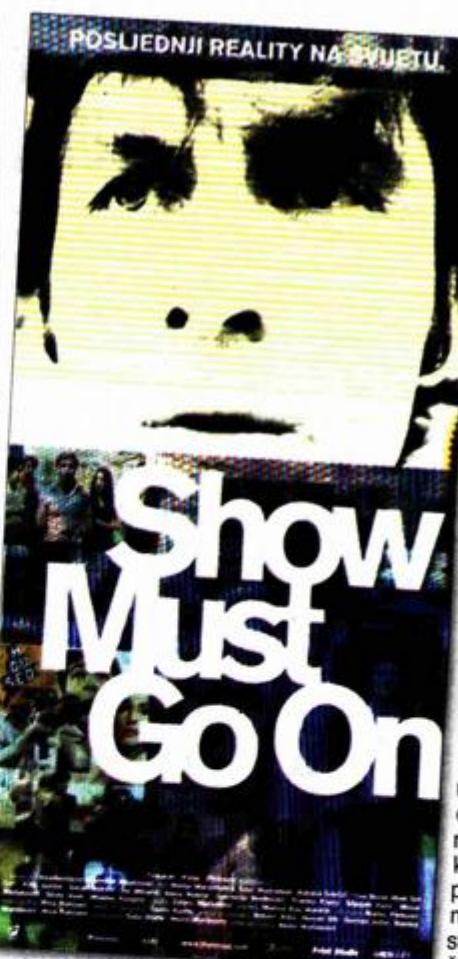
Scena iz filma "Engleske jagode"

stanje koje se činilo apokaliptičnim kao i sam nuklearni rat koji je ovdje EU-u nametnuo Istočni blok, negdje nakon sedam godina od kada Hrvatska uđe u EU.

No, kako je to zaista termin koji ni hobotnica Paul ne bi mogla pogoditi, tako je izgledan i sam taj rat, ali nas zato stanari Big Brother kuće nekako jako asociraju na već videođeno od prije, tko bi rekao, dvadeset godina kada smo bili zatvoreni u podrumu i nadzirani od Velikog brata, a toj TV-priči je naglo u svijetu porasla gledanost.

Marasovićevom filmu s pravom je pripala čast da otvori 57. Pulu jer je time na velika vrata u Arenu ušla nevjerljivo nadarena mlada hrvatska filmska budućnost, slična onoj od prije desetak godina čiji je moto bio: "Seks, piće i krvoproljeće", a opet drugačija koja bez kompleksa u svoj filmski svijet unosi ono najbolje iz hrvatske zbilje - glazbu, identitet od kojega više ne zaziru niti mu se opiru i, evo, dokazanu nezavisnost da se pravi film može napraviti i bez državnih jasala, komisija i saviljanja kićme, a da se pritom bude odgovorniji i bolji od proklamiranih klučeva i okvira.

Iako su Sven Medvešek (Fi-



kazma i autoironije - humora sa zadrškom - o dogadajima iz 1968. kada su ih okupirali Rusi. Dok stariji preispituju svoje ideale, socijalizam s ljudskim likom, ali bez putovnice molim, mlađi su zaokupljeni svojim ljubavnim jadima, putovanjima na trulji zapad gdje se uvijek ima što brati, do jagoda do jabuka, izolirana češka varoš svoj kolovožki ljetni ritam živi kao neka filmska kulisa. Tomaš bi oputovao u Englesku, Tanja je ostala u drugom stanju, a nenadano im u problem upadne njihov vršnjak, ruski vojnik Lebedev, koji bi, također, htio pobjeći u Pariz.

I tako zapravo stoje na istom mjestu izolirani od svih; ideali stariji se ruše, a granice zatvaraju, baka bi petokraku bacila u WC, a tata je istrese u pepeljaru prepunu čikova; popušili smo punice moja, razočaranim pogledom je dao do znanja zet, dok se Tomaš i Tanja nikako ne mogu riješiti Rusa. Ta priča će još potrajati.

"Transfer" Damira Lukačevića njemačka je drama hrvatskog režisera i nije u Nacionalnom programu valjda jer Ministarstvo nije sufinancijer, a zašto nije? Zašto ne sudjeluje u koprodukcijama od Slovenije pa do Islanda, već samo od Zagreba do Skoplja?

Naime, Lukačević se pokazao solidnim značem i mladima jako blizak svojim futurističkim pogledom na život u kojem je san svakog starog bijelca da postane ponovno mlađ, pa makar bio i crn. No, ovdje dvoje zaljubljenih Nijemaca, koji su mogli biti i bilo koje druge nacije i bez ikakvih političkih konotacija, koriste moć tehnologije da bi se transferirali u mlađa tijela. Kako čovjek, zahvaljujući napretku medicine, postoji i za rezervne dijelove koje lako zamjenjuju kada dotrajaju ili se pokvare, Lukačevićeva humana briga za čovječanstvo vidi novi kolonijalizam u gladnoj Africi gdje je velika ponuda tijela za buduće transfere, u kojima jedni dobiju mlađost, a drugi punu zdjelu rije.

Film apsolutno ostavlja snažan dojam i Lukačevića što prije treba vratiti doma, ili vodići računa što snima i ponuditi mu podršku, u novcu, naravno, nije on kriv što je već u EU-u, a mi bi tamo htjeli preko zapadnog Balkana, a ne drito u Berlin gdje naši odavno žive i rade.